

tiettyjä teollis- ja tekijänoikeuksia loukkaavien tavaroiden suhteen toteutettavista toimenpiteistä 22.7.2003 annetun neuvoston asetuksen N:o 1383/2003 (EUVL L 196, s. 7) 2 artiklan 1 kohdan a alakohdan tulkinta — Määritelmä ”väärennetyt tavarat” — Yhteisön tavaramerkillä varustetut kauttakuljetettavat tavarat, jotka ovat peräisin kolmannelta valtiosta, jossa ne on valmistettu, ja jotka on tarkoitettu toisen tällaisen valtion markkinoille — Nokia-merkkiset matkapuhelimet

Tuomiolauselmä

Tiettyjä teollis- ja tekijänoikeuksia loukkaavien tavaroiden yhteisöön tuontia ja yhteisöstä vientiä ja jälleenvientiä koskevista toimenpiteistä 22.12.1994 annettua neuvoston asetusta (EY) N:o 3295/94, sellaisena kuin se on muutettuna 25.1.1999 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 241/1999, sekä tulliviranomaisen toimenpiteistä epäiltäessä tavaroiden loukkaavan tiettyjä teollis- ja tekijänoikeuksia sekä tiettyjä teollis- ja tekijänoikeuksia loukkaavien tavaroiden suhteen toteutettavista toimenpiteistä 22.7.2003 annettua neuvoston asetusta (EY) N:o 1383/2003 on tulkittava niin, että

— kolmansista maista peräisin olevia tavaroita, jotka ovat Euroopan unionissa tavaramerkki-oikeudella suojatun tuotteen jäljitelmiä tai unionissa tekijänoikeudella, lähioikeudella tai mallioikeudella suojatun tuotteen jäljennöksiä, ei voida luokitella mainituissa asetuksissa tarkoitetuiksi väärennetyiksi tavaroiksi tai laittomasti valmistetuiksi tavaroiksi pelkästään siitä syystä, että ne on tuotu unionin tullialueelle suspensiomenettelyssä

— nämä tavarat voivat sitä vastoin loukata mainittuja oikeuksia ja ne voidaan siten luokitella väärennetyiksi tavaroiksi tai laittomasti valmistetuiksi tavaroiksi, jos näytetään toteen, että ne on tarkoitettu saatettaviksi myyntiin Euroopan unionissa ja tästä näyttönä on erityisesti se, kun käy ilmi, että kyseisiä tavaroita on myyty asiakkaille unionissa tai niistä on osoitettu myyntitarjous tai mainontaa kuluttajille unionissa tai kun näitä tavaroita koskevista asiakirjoista tai kirjeenvaihdosta ilmenee, että ne on ollut tarkoitus kierrättää kuluttajille unionissa

— jotta päätöksentekoon toimivaltainen viranomais voisi hyödyllisesti tutkia tällaisen näytön ja muiden teollis- ja tekijänoikeuteen, johon on vedottu, loukkaamiseen liittyvien tekijöiden olemassaoloa, tulliviranomaisen, jolle on esitetty pyyntö toimenpiteiden toteuttamisesta, on lykättävä tavaroiden luovuttamista tai otettava ne haltuun heti, kun sillä on väitteitä, joiden perusteella voidaan epäillä tällaista loukkausta

— näihin viitteisiin voivat kuulua muun muassa se, että tavaroiden määränpäättä ei ole ilmoitettu, vaikka pyydetty suspensiomenettely edellyttää tällaista ilmoitusta, että tavaroiden valmistajan tai lähettäjän nimeä tai osoitetta koskevat täsmälliset tai luotettavat tiedot puuttuvat, ettei tulliviranomaisten kanssa tehdä yhteistyötä

tai että löydetään kyseisiä tavaroita koskevia asiakirjoja tai kirjeenvaihtoa, joiden perusteella voidaan olettaa, että tavarat voidaan kierrättää kuluttajille Euroopan unionissa.

(¹) EUVL C 24, 30.1.2010. EUVL C 37, 13.2.2010.

Unionin tuomioistuimen tuomio (neljäs jaosto) 1.12.2011 (Bundesfinanzhofin (Saksa) esittämä ennakkoratkaisupyyntö) — Systeme Helmholtz GmbH v. Hauptzollamt Nürnberg

(Asia C-79/10) (¹)

(Direktiivi 2003/96/EY — Energiatuotteiden ja sähkön verotus — 14 artiklan 1 kohdan b alakohta — Ilmailussa moottoripolttoaineena käytettävien energiatuotteiden vapauttamisen verosta — Ilma-aluksen käyttö muihin kuin kaupallisiin tarkoituksiin — Soveltamisala)

(2012/C 32/08)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Bundesfinanzhof

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Systeme Helmholtz GmbH

Vastaaja: Hauptzollamt Nürnberg

Oikeudenkäynnin kohde

Ennakkoratkaisupyyntö — Bundesfinanzhof — Energiatuotteiden ja sähkön verotusta koskevan yhteisön kehyksen uudistamisesta 27.10.2003 annetun neuvoston direktiivin 2003/96/EY (EUVL L 283, s. 51) 11 artiklan 3 kohdan, 14 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 15 artiklan 1 kohdan j alakohdan tulkinta — Ilmailussa moottoripolttoaineena käytettäviä energiatuotteita koskevan verovapautuksen soveltamisala — Kansallinen lainsäädäntö, jossa tämä verovapautus rajoitetaan koskemaan vain lentoliikenteen harjoittajien ilmailutoimintaa — Kaupallisiin tarkoituksiin ja yksityistarkoituksiin liittyvät lennot lentokoneella, jonka omistava yritys ei ole lentoliikenteen harjoittaja

Tuomiolauselmä

1) Energiatuotteiden ja sähkön verotusta koskevan yhteisön kehyksen uudistamisesta 27.10.2003 annetun neuvoston direktiivin 2003/96/EY 14 artiklan 1 kohdan b alakohta on tulkittava siten, että tässä säännöksessä säädettyä ilmailussa käytetyn moottoripolttoaineen vapautusta verosta ei voida soveltaa pääasian oikeudenkäynnin asianosaisen kaltaiseen yritykseen, joka liiketoimensa edistämiseksi käyttää omistamaansa lentokonetta henkilökuntansa kuljettamiseen asiakkaiden luo tai messuille, koska matkojen välittömänä tarkoituksena ei ole se, että kyseinen yritys suorittaisi vastikkeellisia lentokuljetuspalveluja.

- 2) *Direktiivin 2003/96 15 artiklan 1 kohdan j alakohtaa on tulkittava siten, ettei lentomatalla lentokonekorjaamolle ja takaisin käytetty moottoripolttoaine kuulu tämän säännöksen soveltamisalaan.*

(¹) EUVL C 113, 1.5.2010.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kolmas jaosto) 8.12.2011 — France Télécom v. Euroopan komissio, Ranskan tasavalta

(Asia C-81/10 P) (¹)

(Muutoksenhaku — Valtiontuet — France Télécomiin sovellettu elinkeinoverojärjestelmä — Tuen käsite — Perusteltu luottamus — Vanhentumisaika — Perusteluvollisuus — Oikeusvarmuuden periaate)

(2012/C 32/09)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittaja: France Télécom (edustajat: avocat S. Hautbourg, avocat L. Olza Moreno ja avocat L. Godfroid)

Valittajan vastapuoli ja muu osapuoli: Euroopan komissio (asiamiehet: E. Gippini Fournier ja D. Grespan), Ranskan tasavalta (asiamiehet: G. de Bergues ja J. Gstalter)

Oikeudenkäynnin kohde

Valitus ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas jaosto) yhdistetyissä asioissa T-427/04 ja T-17/05, Ranska ja France Télécom vastaan komissio, 30.11.2009 antamasta tuomiosta, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi Ranskan tasavallan ja France Télécomin kanteet, joilla nämä olivat vaatineet kumottavaksi valtiontuesta, jota Ranska on myöntänyt France Télécomille, 2.8.2004 tehdyn komission päätöksen 2005/709/EY (EUVL 2005, L 269, s. 30) — France Télécomiin vuosina 1994–2002 sovellettuun elinkeinoverojärjestelmään liittyvien käsitteiden ”valtiontuki” ja ”etu” virheellinen soveltaminen — Luottamuksensuojan periaatteen loukkaaminen — Tukijärjestelmää koskeva vanhentumisaika — Perusteluvollisuus ja oikeusvarmuuden periaatteen loukkaaminen

Tuomiolauselmä

- 1) Valitus hylätään.
- 2) France Télécom SA veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 3) Ranskan tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

(¹) EUVL C 148, 5.6.2010.

Unionin tuomioistuimen tuomio (toinen jaosto) 8.12.2011 (Bundespatentgerichtin (Saksa) esittämä ennakkoratkaisupyyntö) — Merck Sharp & Dohme Corporation (aiemmin Merck & Co.) v. Deutsches Patent- und Markenamt

(Asia C-125/10) (¹)

(Tekijän- ja teollisoikeudet — Patentit — Asetus (ETY) N:o 1768/92 — 13 artikla — Lääkkeiden lisäsuojatodistus — Mahdollisuus myöntää lisäsuojatodistus, kun peruspatentin hakemispäivän ja ensimmäisen unionissa myönnetyn markkinoille saattamista koskevan luvan myöntämispäivän välillä on kulunut alle viisi vuotta — Asetus (EY) N:o 1901/2006 — 36 artikla — Lisäsuojatodistuksen voima- saoloajan jatkaminen)

(2012/C 32/10)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Bundespatentgericht

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Merck Sharp & Dohme Corporation (aiemmin Merck & Co.)

Vastaaja: Deutsches Patent- und Markenamt

Oikeudenkäynnin kohde

Ennakkoratkaisupyyntö — Bundespatentgericht — Lääkkeiden lisäsuojatodistuksesta 6.5.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 469/2009 (EUVL L 152, s. 1) 13 artiklan 1 kohdan tulkinta — Mahdollisuus myöntää maimittu todistus silloin, kun peruspatentin hakemispäivän ja ensimmäisen yhteisössä myönnetyn myyntiluvan myöntämispäivän välillä on kulunut alle viisi vuotta

Tuomiolauselmä

Lääkkeiden lisäsuojatodistuksen aikaansaamisesta 18.6.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1768/92, sellaisena kuin se on muutettuna 12.12.2006 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1901/2006, 13 artiklaa, luettuna yhdessä asetuksen N:o 1901/2006 36 artiklan kanssa, on tulkittava siten, että lääkkeelle voidaan myöntää lisäsuojatodistus, kun peruspatentin hakemispäivän ja ensimmäisen Euroopan unionissa myönnetyn myyntiluvan myöntämispäivän välillä on kulunut alle viisi vuotta. Tällaisessa tapauksessa viimeksi mainitussa asetuksessa säädetty lastenlääkettä koskeva jatko aika alkaa kulua päivästä, joka määritetään vähentämällä patentin voima- saolon päättymispäivästä viiden vuoden ja patentin hakemispäivän ja ensimmäisen myyntiluvan myöntämispäivän välillä kuluneen ajan välinen erotus.

(¹) EUVL C 161, 19.6.2010.